

Попови. Възторгът на младата Лилия от пролетта, от красотата в природата е сроден с чувствата на Чеховите героини, очакващи с нетърпение щастливата промяна в живота си.

Особеност на Вапцаровата поетика е ясното обвързване на протичащото време и усещането на героите за средата, която обитават, и за вещите, които я изпълват. Конфликтът между Андрей и семейството му е очертан още в първите сцени. Родителите му се опитват да *заличат* времето, като не споменават нито за осемте изминали години, нито за самия него. Те правят опит да го забравят, както и стореното от него. („И после, след амнистията, вие не го потърсихте. Сякаш не му давахте в душите си амнистия.“) Времето се осмисля само чрез промените, настъпили в ежедневието на семейство Попови. Вапцаров прави характеристика на героинята си Елена, като акцентира върху еснафската ѝ привързаност към вещите: „Лишавахме се от най-необходимото. Всичките ни накити – старинните накити, оставени от баща ми – отидоха, за да мога да се показвам пред обществото без срам. Да мога да приемам въщи хора, с които се разбирам; да мога да им подам стол, на който няма да си скъсат дрехите. Саможертвата ми не бе малка. Аз запазих външния вид на нещата с крайна предвидливост“.

Конфликтът в живота на действащите лица идва от разминаването между външната, показна подреденост и хаоса вътре в самия човек. Андрей е моралният коректив на мислите, чувствата и постъпките на своите близки. Поведението му е лишено от елемента на играта. Той е истински, не умее да се преструва. За сестра си сякаш донася „едно огромно слънце“, а на неговата топлина „се изпаряват“ илюзиите за благополучен живот.

Очакваната с напрежение или трепет *промяна*, която настъпва със завръщането на Андрей, засяга в някаква степен и преподреждането на пространството. За възторжено настроената Лилия промяната трябва да стане изведнъж, като се разбие и разруши всичко грозно, така както скулпторът извайва от студения камък красива фигура, отстранявайки всичко излишно. (В това е и символичният смисъл от присъствието на няколко статуи в декора на сцената.) Автобиографичното присъства в образа на героя. Както у Вапцаров и у него се съвместяват различни същности – на художник и на технократ. Според стария Попов всичко в дома им „е разбъркано“ и трябва да се поправи, да му се намери място – *точно и определено*, включително и на Андрей.

Вапцаров използва в текста на пиесата си и други похвати, за да посочи отношението си към протичащото време и усещането на героите за него. Думите „тамян“ и „панихида“ асоциират с погребването на всичко старо, на миналото. По нов начин се възприемат и поставените в салона скулптурни работи: „Човече, ти ще носиш бремето си всякога, ако не станеш по-млад и ако в очите ти не блесне една искра...“